

Poema boig

Em dius que sóc estranya
i potser no et falta raó,
o el que és inaudit és que jo
et sembli d'un altre món.

Em dius que no entens el què em passa
i jo comprenc el què em vols dir.
Però què deu ocórrer amb tu
per a que no puguis entendre'm a mi?

M'etzibes que tot s'arreglarà
i la meva fe cega decideix fer-te cas.
Però perquè quan jo et dic el mateix,
em respons que el teu és un problema real?

Res no és blanc o negre,
ni absolutament veraç.
Tot és humà, relatiu i alhora real.

Tu amb la teva,
jo amb la meva.
Segur que hi ha un espai
on ens podem trobar.

Maria Duch